

I den socialistiske Kamp vil dette Program utvíslisomt komme til at staa som et af de mest betydningsfulde Dokumenter, og dets Virkninger vil komme til at strække sig langt.

Málningaframsýning.

S. E. Joensen, Mikjunes, hin ungi málarin, hefur í hesum dogum framsýning. Okkara býur er lítill, og vit sakna eitt hóskaði holi, har tilfikk framsýning kann koma til sín rætt. — Eg vil ikki skriva um tað, eg ikki eri maður fyrri at døma um, og eg vil ikki skriva um »genialitet«, um »lónar« o. s. fr., men eg vil loyva mær at siga, at vit fáa at siggja forøyska bygd — sum hon er — á lórlifinum. — Tað tunga og dapra í tí forøyska landskapinum hefur málarin fingið fram, kanska nakað tungt, men hann málar luft, sjógv og gras sum fáur annar — vit halda okkum vera har. — Lat aðrar fala um »kunst«, eg veit, hvussu nógv tað mangan er vert, teir siga, men tað sum tekur meg um hjartað, tað er »kunst« fyrri mær.

Ivaleytt hefur S. E. Joensen sína stóru meg í at mála menniskjað, og eru tey flestu av hansara mannabíletum eftir mínum tykki góð. Hin »moderna« mátan at mála, sum hann hefur nýtt í einum fyra bílotum, mugu teir *kunstfatandi* »kritikarnir« siga teirra hugsan um, men lat meg tó siga eitt: hann dugir at nýta ljósið. — Bíletini av amtslækna Zachariassen, lærara H. A. Djurhuus, J. Patursson og fram um alt Týstran í Mykinesi eru góð, bæði so og so.

Nú er eftir at fara út í verðina og leila eftir eydnuni, sum bara finst gjøgnum arbeiðið samantlagt við teim stóru gávum, hesin ungi kunstnarin hefur. At verða gangandi heima, í Foroyum og Danmark, gevur so líta mentan — far út, so langt, langt út yvir hav og fjöll, til »landið eytan fyrri sól og vestan fyrri mána«. —

Askodari.

H. C. Andersen-kvøld.

Í sjónleikarhúsinum les tiskvøldið, sum kunningjort var, sjónleikarin J. Tæxiere nokur ævintýr av H. C. Andersen. — Dagin fyrri, mánadagin, les hann fyrri Havnar skúlabornum, sum fagnaðu hansara lestri — ella rettlari spæli — sera væl. Tí Tæxiere spælið meir enn hann lesur, og her hefur hann funnið vegin til barnið — eisini barnið í teim vaksnu, sum hoyrdu hann.

Øll hava vit hoyrt, at H. C. Andersens ævintýr eru umsett til øll mál og eru kend av flest øllum bornum jørðina runt, og vit hava eisini øll hoyrt og lesið, at Andersens ævintýr eru *barnævintýr*, t. v. s. ævintýr fyrri børn. Ævintýrini eru fyrri børn á tann hátt, at tey — ella nógv av teim — liva í barnaverðini og nýta tey amboð, sum barnið kennir og lata tey verða livandi og verða við í leikinum. Ævintýrini liva innanfyri tað mark, sum barnaeygað og barnasinnið røkkur, og soleiðis fatar barnið tey. Meðan eitt barn ikki fatar hitt eystur-landska ævintýrið um »Aladdin«, sum Oehlenschläger sigur okk-

A/S

BALSLEV & GOOS

THORSHAVN

Altid stort Lager af:

Trælast i alle gangbare Dimensioner samt alle Slags Bygningmateriale.

Særlig fremhæves:

Fint savet Fyrretrømmer,
Baaetræ, saavel Fyr som Eg,
Rund Fyr til Master, Bomme o. l.,
Krydsstænger i alle Tykkelser og Kvaliteter.

Telefoner: Nr. 20 & 237.
Trælastforretningen: Nr. 194.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL COKES BRÆNDE

Tlf. 208.

um frá, um hvussu gotudrongurin úr Isphann, útvaldur av eydnuni, fær prinsessuna, hina undurvokru Gulnare, so fatar tað væl ævintýrið um soldátin, sum kemur gangandi eftir veginum, eitt — tvey, eitt — tvey. So motir honum ein gomul kona, ein heks — hana hava børn hoyrt um fyrr — og tey duga at hugsa sær hundarnar við eygum sum teskálir og sum pottalok, meðan tey hvørki fata Nureddin ella hin almaksandan, sum bæði útvegir mat og prinsessur og byggir borgir, eitt, tvey, trí!

Men innast inni og rættast líkið hava ævintýrini stórsta týðning fyrri tey vaksnu, tí teirra djúpi lívssíðisdomur liggur langt yvir barnamarkið og tey eru ætlað teim vaksnu — men tey koma til teirra í barnabúna. Tí tað stóra barnið Hans Christian Andersen, barnið av Guds náði, visti, at í hvørjum vaksnum menniskja liggur innast inni á botni eitt barn — tað ræður bert um at finna á tað. —

Skulu nú Andersens ævintýr lesast ella spælast — tað vil siga lesast dramatiskt — fyrri okkum vaksnu? Ja harum kann disputerast, men Tæxiere lesur í hvussu er soleiðis, at ævintýrini verða livandi fyrri áhoyrarunum, og er so ikki all vunnin?

Tá Tæxiere ná lesur aftur hós-kvøldið, og lesur nokur onnur ævintýr, hava tey, sum tá fara at hoyra hann, eina nýggja njótan í vænti.

Ein lítill neisti kann volda stóran eld.

Vit hava fingið sendandi hetta aftursvar til »Veljarar« heimi á Sandi. Av tí, at spurningurin frá veljarunum nakrantíð fekk inni-víst í blaðnum, kemur svarið við men tilfíkt kemur bara hesa ferð, tí tað er ikki hóskaði falmenn-um blað.

Veljarar heima á Sandi settu fyrri fjúrtan dogum síðan spurning fram í hesum blaði til Sandingar, um tað er rætt, at ein maður letur seg stilla upp til sóknarstýrisval; tá hann hefur sak við annan mann í bygdini um spiritus.

Eg havi bíðað hesa tíð at vita, hvat fólkíð svarar »veljarar« aftur, men einki svar er komið aftur enn. — »Veljarar« (ella kanska veljari) svara sær samstundis, at ein slikur maður átti ikki at latið seg stilla upp til val. — Sóknarstýrismennir vita einki um, at teir eru í sak við nakran mann, men eitt slatur hefur gingið heimi á Sandi um meg í veltur, av nokrum sum er hent fyrri hálvum triðja ári síðan, og har er mín stóða henda:

Edvin Olsen heimi á Sandi hevði bestilt 20 í av spiritus 1931 í februar mánaða. Hann fór at fiska í mars og loysti ikki flatið út áður hann fór. Ein av teim fyrstu dogunum í juni komu vit upp á tós um hetta ílat, og vit einstum um, at eg skuldi loysa tað út, um eg vildi. Tá vóru 4 mánaðir gingin, síðan hetta spiritus var komið til Havnar, og tað

kundi væl vera sent av stað aftur ella flatið líkið úr; men eg skuldi til Havnar fyrsta dagin og kundi so fregnað um, hvussu verðið var.

Edvin Olsen skuldi aftur til Íslands ein av teim fyrstu dogunum, og vit komu á samt um, at kona hansara skuldi fáa mær pappírini uppá flatið, og so skiltust vit. —

Nakrar dagar seinri fór eg til Havnar og fekk pappírini frá konu hansara, sum avgjort okkara millum, og eina kvittaða skattarokning uppá Edvin Olsen frá sóknarstýrismanninum.

Flatið var at finna, og loysti eg tað út og rindaði bæði toll og innkeypíð.

Eg meini, at veljarar eiga at vita so mikið, at ein maður sum hevur síni borgarlígru rættindi, kann lata seg stilla upp til eitt sóknarstýrisval. — Eg eri komin inn aftur í sóknarstýrið, men siti eg har sum ein ólógligur maður, vóni eg, at veljararnir vilja ganga rættins veg og skúga meg út aftur. At hetta, eg her havi skrivað, er satt, gevi eg mitt ærisorð uppá, og síðan kunnu Sandingar og blaðsins lesarar døma mína brotsgerð.

Heima á Sandi, 5.—2.—34.

Peter Koytu.

Bonarmaðurin hjá von Dobbrichs.

Søga av Selmu Lagerløf.

(Endað).

Sum árinu gingu, fingur tankar mínir mangt annað at takast við, tó gloymdi eg ikki bonarmaðurin hjá v. Dobbrichs. Nú í ár, sjálva nýggjársnætt, kom hann fyrri meg í dreymi. Eg droymdi, at eg gekk á einum breiðum landaveg, og øðru megin meg gekk ein hogur, skroglutur maður. Straks eg bar eyga við hann, visti eg, at hann var bonarmaðurin hjá Dobbrichs. Eg visti eisini, at hann var deyður hesa somu nátt, og nú var ávegis til Himmiríki, har Harrin skuldi døma hann til sælu ella ósælu. Eg var so ógvuliga glað, at eg hevði rakið við hann, tí nú skuldi eg fáa at vita, hvussu honum gekkst í hinari verðini. Eitt síndur bílsin var eg yvir, at hann hevði livað so leingi á foldini, men tað gloymdi eg skjótt, tað mesta eg hugsaði um var, at nú fekk eg vissu. Vit vóru nú komnir at portinum til Himmiríki, men nú var tað, sum tað ikki var Himmiríki kortini, tað var ein stór, long lon, men tað logdu vit ikki petti í, vit hildu at var sum tað átti at vera. Vit steddau á, og áðrenn vit vitsu av, stóðu vit inni hjá Várharra. Tó at siga, tað var ikki verið Várharra, tað var gamli próst Worme í Sunne, sum sat við stóra skriviborð sítt og gjølla kannaði okkum. Eg kendi aftur stóra, breiða andlit hansara við teim svørtu polisku eygunum, sum gjørdi tað enn breiðari, men tað hevði einki at týða, tí tað var Várharra í hvussu var.

Hogru megin skriviborðið var ein hurð, og eg visti, at gjøgnum hana kom ein inn í próstagarðssalin. Í sama bili forstöð

eg, at harinn vóru tey, sum høvdu fingið sælu. Meðan eg stóð og stardi móti hurðini, hevði Várharra fregnað mannin, hvussu hann kallaðist og hvaðan hann var, og so tók hann fram tað stóru húsforhoyrsbókina. Hann læt hana sundur og hugdi eftir, hvat uppteiknað var um mannin, og so, uttan at spyrja um nakað, visti hann honum við hondini á salshurðina. »Ver so góður,« segði hann við mannin, sum hevði verið bonarmaður hjá Dobbrichs. Maðurin nærkaði seg spakuliga at hurðini, men nú kundi eg ikki longur lita. »Hetta er væl einki mistak,« segði eg, júst sum maðurin legði hondina á lás. »Hví tað,« segði Várharra og hugdi upp við sama eygnabrá, sum próstin Worme plagdi, tá hann væntaði ein at koma fram við einum tápuligum spurningi. »Jú,« siggja tygum,« segði eg, »eg bara undir meg á, um hann hevur sælu uppiborna.« »Men kær meniskjans barn,« segði tá Várharra, »hefur hann ikki fortjent sær sælu og frið? Hann hevur jú arbeiðið hvønn einasta dag, frá tí hann vallaði so frætt upp úr, til hann bognaði niður av elli.« »Men verður tað roknað?« fregnaði eg, tí tað var ikki komið mær til hugs. »Víst fer tað at roknað,« segði Várharra. »Tað roknað meiri enn nakað annað.« Harrin reisti seg nú sjálvar upp og opnaði hurðina fyrri manninum, sum hevði verið bonarmaður hjá bonarmanninum v. Dobbrichs. Men eg, eg varð so glað, at eg stakk upp úr svovni. Meðan eg nú lá har í vandrang, kendi eg hvussu hesin stóri gleði fyllti alla stovu mína, og eg segði fleiri ferðir upp í saman við meg sjálva: »At hugsa sær til, at tað verður roknað! at tað letur upp portíð til sælu og frið, at ein hevur arbeiði!« Tað var ein hugsjón, sum visti mær óendaligar nógvir vónir. »At hugsa sær til, at tað var nakað heilagt at arbeiða! at tað strayna, grova arbeiðið verður hildið í æru hjá Várharra, og kanska annað arbeiði við.«

Júst tá kom mær í hug, at tað var nýggjársmorgun.

»Nú havi eg droymt so, at eg kann verða glað allan dagin, ja áll árið,« teskaði eg við meg sjálva, meðan lukkan, gleðiskenndan, hon sum eingin kann siga frá, lukkan yvir at hava eitt arbeiði at gera til fullnar, ja eitt arbeiði at vera góð við, bylgdist mær í barni.

Úr svensku eftir Selmu Lagerløf.

M. S. H.

Føroya búnaðarfelag

letur fyrilestrar um búnaðarviðurskipti vanda hildnari úti á Føroya Amts bókasavni frá í morgin miðkudagin og so fylgdu andu dagar — uttan tann dagin Tæxiere lesur Andersens ævintýr — hvønn dagin kl. 8 1/2 s. p. —

Hesir fyrilestrar hava týðning fyrri øll tey, sum hava við landbúnað at gera og yvirhøvur fyrri øll, sum hava áns fyrri kultivering av okkara landi. Vit mæla øllum til at hoyra teir, teir eru eitt týðningarmikið lið í tí kultur-arbeiði, sum verður gjørt her á landi, men hvørt Havnin fyrr ikki hevur verið tikið við,